

LBRIS

We know
books

ELEONORA PORTER

POLLYANNA

SAU

SECRETUL MULȚUMIRII

REGIS

MISS POLLY	3
BĂTRÂNUL TOM ȘI NANCY	10
SOSEȘTE POLLYANNA	14
CĂMĂRUȚA DE LA MANSARDĂ	25
JOCUL MULȚUMIRII	35
O DATORIE	42
POLLYANNA ȘI PEDEPSELE	52
POLLYANNA MERGE ÎN VIZITĂ	60
„OMUL”	71
O SURPRIZĂ PENTRU DOAMNA SNOW	77
JIMMY	88
LA DOAMNELE DE LA ASISTENȚA SOCIALĂ	101
ÎN PĂDUREA PENDLETON	106
UNDE ESTE VORBA DE RĂCITURI	113
DOCTORUL CHILTON	121
UN TRANDAFIR ROȘU ȘI UN ȘAL DE DANTELĂ	133
ÎNTOCMAI CA ÎNTR-O CARTE	143
PRISME	151
CE ESTE SURPRINZĂTOR	157
CEVA ȘI MAI SURPRINZĂTOR	162
O CHESTIUNE TRANȘANTĂ	170
PREDICA ȘI LĂZILE CU LEMNE	178
UN ACCIDENT	189
JOHN PENDLETON	196
JOCUL RĂMÂNE SUSPENDAT	205
O UȘĂ ÎNTERDESCHISĂ	212
DOUĂ VIZITE	216
„JOCUL” ȘI JUCĂTORUL	225
PRIN FEREASTRA DESCHISĂ	241
JIMMY PREIA CÂRMA	248
UN NOU UNCHI	252
O SCRISOARE DE LA POLLYANNA	254

REGIS | *Iată cartea aducătoare de înțelepciune și fericire.
Citiți-o deopotrivă, tineri ce pășiți în lume, și voi, cei
obosiți de viață. Cu toții veți avea mare folos.*

Regina Maria

Traducere: Henriette Krupensky Sturdza

Reactualizare lingvistică: Alexandru Andrei

EDITURA REGIS

www.regiseditura.ro

editura.regis@yahoo.com

Tel: 0724.84.83.89 / 021.222.26.16

MISS POLLY

Într-o dimineață de iunie, Miss Polly Harrington intră grăbită în bucătărie. De obicei, nu se grăbea; chiar se mândrea cu firea ei liniștită... Dar, astăzi însă, era într-adevăr grăbită.

Nancy care spăla vasele, o privi mirată...

Se angajase la Miss Polly de numai două luni, însă observase că aceasta nu avea niciodată obiceiul să se grăbească.

— Nancy!

— Da, Miss, răspunse voioasă aceasta, ștergând în continuare vasul pe care îl avea în mână.

— Nancy! - zise Miss Polly aspru - când îți vorbesc, aș dori să lași orice lucru și să ascuți cu atenție!

Fata se înroși, lăsând îndată vasul și șervetul, care aproape îi căzură din mâini, ceea ce o încurcă și mai mult.

— Da, Miss, am înțeles, se bâlbâi ea, ridicând neliniștită vasul; dar mi-ați spus chiar dumneavoastră azi-dimineață să grăbesc spălatul vaselor.

Stăpâna se încruntă.

— Destul, Nancy, nu-ți cer nicio lămurire...
Doresc doar să mă ascuți!

— Prea bine, Miss.

Nancy își înăbuși un oftat, întrebându-se dacă

LIBRIS | Webcopy
book

să mai aducă pe lume și un copil, de care nu știu câtă nevoie mai era, într-o lume deja plină de copii. Oare de ce trebuie acum, în mod special, să îi port eu însămi de grijă?... Dar cum am mai spus, știu care este datoria mea. Tu vezi să cureți bine pe la colțuri, adăugă ea, părăsind bucătăria.

— Cu siguranță, răspunse Nancy, oftând, apoi continuă să spele vasele.

Ajunsă în camera sa, Miss Polly mai citi încă o dată scrisoarea care-i pricinuisese atâta tulburare... De două zile o primise dintr-un oraș îndepărtat. Pe plic era scris:

MISS POLLY HARRINGTON
BELDINGSVILLE, VERMONT

iar conținutul era următorul:

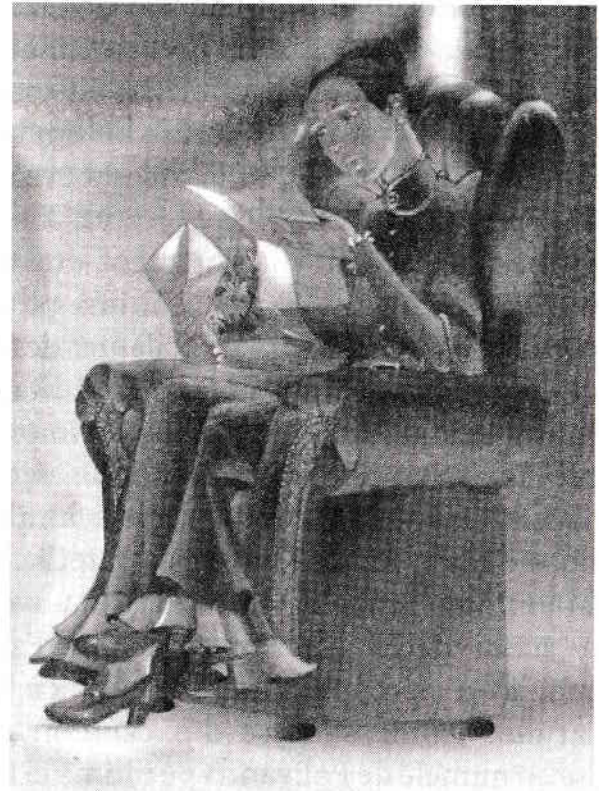
Scumpă Doamnă,

Cu multă părere de rău vă aduc la cunoștință că pastorul nostru, John Whittier, a încetat din viață acum două săptămâni, lăsând în urma sa o copilă de unsprezece ani. Nu a lăsat sărmanul nicio avere, afară de câteva cărți, pentru că, desigur, știți, era preot la o biserică misionară săracă și n-avea decât un salariu modest.

După câte știu, fusese căsătorit cu defuncta dumneavoastră soră; el mi-a dat de înțeles că nu erați tocmai în bune relații, dar spera totuși ca după moartea lui, de dragul surorii dumneavoastră,

să-i reprimiți copila în familie. Să o primiți și să o creșteți. De aceea îmi permit a vă scrie.

Fetița va fi gata a ne părăsi, când veți primi această scrisoare și, dacă veți consimți, vă rugăm foarte mult să binevoiti a ne înștiința imediat, fiindcă un domn și o doamnă de aici vor pleca într-acolo zilele acestea și s-ar însărcina dânsii să aducă copila până la Boston, de unde ar urca-o tot ei în trenul care duce la gara Beldingsville. Bineînțeles, veți fi înștiințată despre ziua și ora la care sosește Pollyanna.

LDPS | We know books
Nădăjduind a primi în curând un răspuns favorabil, rămân, cu respect,

*Al dumneavoastră,
Jeromme O. White.*

Încruntând sprâncenele, Miss Polly împături scrisoarea și o puse iar în plic. Răspunsese deja din ajun că era dispusă să o primească pe copilă. Își cunoștea datoria, oricât de neplăcută ar fi fost ea.

Stând astfel cu scrisoarea în mână, gândul îi zbură spre zilele trecute ale copilăriei sale... O vedea pe frumoasa ei soră, Jennie-Anne, la douăzeci de ani, când stăruia în dorința de nezdruncinat de a se căsători cu tânărul John Whittier, cu toate că întreaga familie se opunea. O ceruse un om bogat, dar Jennie nici nu a vrut să audă. Acesta avea bani mulți, dar era mai în vârstă și, zicea ea, lipsit de orice farmec... pe când viitorul preot era tânăr, frumos, plin de idealuri și avea o inimă plină de dragoste. Jennie îl iubea... și visa alături de el un viitor ca în povești; deci s-a hotărât la acesta ca la alesul inimii ei, s-au căsătorit și au plecat împreună în Vestul îndepărtat ca misionari.

De atunci s-a îndepărtat Jennie de familia ei, de atunci s-a făcut ruptura între ea și familie. Miss Polly își amintea acum de toate, deși nu avea pe vremea aceea decât cincisprezece ani. Familia nu a mai avut aproape nicio legătură cu soția misionarului. Jennie scrisese din când în când. Botezase cu numele de Pollyanna pe ultima ei fetiță,

în amintirea celor două surori: Polly și Anna. Copiii născuți înaintea acestei fetițe îi muriseră, spusese ea în ultima scrisoare. Câțiva ani mai târziu, a venit vestea sfâșietoare că a murit și Jennie însăși. O scurtă scrisoare, de la amărâțul preot, dintr-un orașel din Vest, înștiință familia despre această tragedie. Timpul trecuse, se scursese și, odată cu el, viața își urmase cursul său...

Domnișoara Polly, cu privirea pierdută în zare, se gândea la schimbările pe care i le adusese acești douăzeci de ani din urmă... Era acum de patruzeci de ani împliniți și era singură pe această lume! Tată, mamă, surori, toți muriseră. Era de multă vreme stăpâna casei și a averii lăsate de tatăl său. Câțiva prieteni, înduioșați de viața ei singuratică, o sfătuiseră să-și ia în casă pe cineva pe lângă dânsa; dar ea nu a primit cu bucurie nici sfatul, nici părerea nimănui.

„Nu mă simt singură...”, își spunea cu mândrie; și era atât de fericită să stea singură... cu ea însăși!

„Mi-e dragă singurătatea și mai ales liniștea înainte de toate!... Dar acum?!...” Se ridică brusc, cu fața întunecată și buzele strânse.

Era desigur mulțumită, că era o femeie generoasă, că își cunoștea datoria și că avea tăria de a o îndeplini. Totuși... Pollyanna! Ce nume ridicol!

În cămăruța de la mansardă, Nancy mătura și curăța de zor, mai cu seama cu peria prin colțuri. Vrednicia și munca aceasta erau mai mult spre ușurarea tulburării ce o cuprinsese, decât pentru a înlătura murdăria. Cu toată supunerea ei sfoasă față de stăpâna sa, totuși o judeca.

„Aș vrea să-i pot curăța astfel și colțurile sufletului!” gândea ea îndârjită, făcând mișcări ample cu peria. „Multe ar fi de curățat! Auzi Dumneata! Înghesui o drăgălașă de fată în mansarda asta mizerabilă, călduroasă vara, înghețată iarna, când sunt atâtea încăperi bune în casa asta mare! Un copil de care nu știu câtă nevoie mai era, într-o lume deja plină de copii!” așa zicea dânsa ieri... Hmm!... se gândea Nancy, răzvrătită, răsucind și storcând cârpa cu atâta putere încât o dureau degetele. „Mi se pare că sunt alții mai de prisos decât copiii, zău!...”

Lucră, cât lucră, apoi socotind că totul este gata, se uită cu dezgust la odăița goală, pustie, „curată, dar săracă”:

„Iată s-a făcut, partea mea cel puțin e gata...” oftă ea. „Nu mai este murdărie aici, dar nici mare lucru, nu este! Biata fată! Frumos loc i s-a ales!... Auzi, aici să adăpostească Miss, copila orfană, căreia îi trebuie dragostea căminului părintesc.”

Nancy ieși trântind ușa... „Of! Ce-am făcut?!...” își mușcă buzele. Apoi, cu încăpățănare, își zise: „Lasă... bine... atâta pagubă! Nădăjduiesc că o fi auzit Miss cum am trântit-o, da, o fi auzit!”

După-amiaza, Nancy coborî în grădină. Aici îl găsi pe bătrânul Tom, grădinarul. El era ocupat cu smulgerea buruienilor și ea îi ajuta la netezirea aleilor.

— Domnule Tom, zise Nancy, uitându-se înapoi, pentru ca nu cumva cineva să o audă. Știi dumneata că va veni să locuiască aici o fetiță?... Nepoata lui Miss Polly.

— O... Ce anume? întrebă bătrânul, îndreptându-și cu greu spatele aplecat.

— O fetiță va locui cu Miss.

— Mergi de spune astfel de glume altora... nu mie, bodogăni Tom, neîncrezător. De ce nu-mi spui mai bine că soarele o să apună mâine la răsărit?

— E așa cum îți spun, am aflat chiar de la Miss, confirmă Nancy.

— Este nepoțica ei și are unsprezece anișori.

Bătrânul grădinar rămase cu gura căscată...

— Ia stai... n-o fi... și, deodată, o lumină duioasă învioră ochii săi tulburi. Nu-mi pare cu puțință, dar așa trebuie să fie... fetița domnișoarei Jennie, fiindcă numai dânsa s-a măritat. Dumnezeule, Doamne! Nu-mi vine a crede că bătrânii mei ochi vor apuca să vadă și această minune!

— Cine a fost domnișoara Jennie?

— Era un înger, coborât de-a dreptul din Cer,

răspunse omul cu evlavie; dar, pentru bătrânul meu stăpân și soția sa, era fiica cea mai mare. Avea douăzeci de ani când s-a măritat și a hotărât să plece de aici. Sunt mulți ani de atunci. Am auzit zvonindu-se că toți copiii ei au murit, în afară de ultima, aceea probabil e fetița care vine acum.

— Ea are unsprezece ani.

— Da, este destul de posibil să fie așa, zise bătrânul, dând din cap.

— Va locui în mansardă, mititica! Rușine să-i fie mătușii ei! bombăni Nancy, furioasă, uitându-se înapoi, spre casă.

Bătrânul Tom se posomorî... Dar, după un timp, zâmbi ciudat.

— Mă întreb ce are să facă Miss Polly cu un copil în casă, spuse el.

— Hmm! Eu mă întreb ce va face copila cu Miss Polly în casă, adăugă Nina.

Bătrânul râse.

— Mă tem că nu prea ți-e dragă, stăpâna noastră? mormăi el.

— Dar cine poate s-o îndrăgească!? zise Nancy cu dispreț.

Bătrânul Tom avu iar un zâmbet ciudat. Se aplecă peste straturi și începu să-și vadă de lucrul său.

— Cred că n-ai auzit niciodată de povestea de dragoste a domnișoarei Polly? spuse el încet.

— O poveste de dragoste! Dânsa?... Nu! Și sunt sigură că nici nimeni altcineva n-a auzit așa ceva.

— Ba da! Multă lume a auzit, răspunse

moșneagul; logodnicul ei de odinioară trăiește încă, și chiar în acest oraș.

— Cine e?

— Asta nu pot eu să-ți spun. Nu se cuvine.

Bătrânul se îndreptă de spate și, cu ochii lui albaștri încetoșați, privea spre casă, cu cinstita mândrie de credincios servitor al familiei pe care o slujea și o iubea de atâția amari de ani.

— Dar nu mi se pare cu puțință ca dânsa să fi fost iubită vreodată de cineva, întări Nancy.

Bătrânul Tom clătină din cap...

— Tu nu o cunoști pe Miss a noastră cum o cunosc eu; a fost foarte frumoasă și ar mai fi și acum dacă ar vrea.

— Frumoasă! Miss Polly?

— Da... Dacă ar vrea să-și lase puțin părul mai în voie, ca altă dată, și dacă ar mai purta tot felul de pălărioare cu buchețele de flori și s-ar îmbrăca în rochii frumoase albe, garnisite cu broderii, cu dantele, ai vedea atunci cât ar fi de frumoasă: căci Miss Polly nu e bătrână, Nancy.

— Oare așa să fie? Oricum, a izbutit de minune să pară bătrână, răspunse aceasta, strâmbându-se.

— Da, știu. Asta a început de când a avut neînțelegeri cu logodnicul ei și, de atunci, ai crede că un vierme îi roade inima și că se hrănește numai cu pelin și spini, atât e de amară și de înțepată, când ai de-a face cu ea.

— O! Da, chiar așa, aprobă Nancy.

— Oricum te-ai lua cu dânsa, nu ajungi